

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 17/2024
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Иван Јечменица, адвокат из ..., против туженог „Нафтна индустрија Србије“ АД Нови Сад, Огранак за прераду и промет нафте и нафтних деривата „Блок – промет“ у Београду, чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1775/23 од 10.05.2023. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1775/23 од 10.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1775/23 од 10.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 479/19 од 17.02.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев са тражењем да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 28.06.2016. године, којим је отказан уговор о раду тужиљи број ... од 15.11.1996. године, уговор о раду број ... од 15.05.2002. године и уговор о раду број ... од 01.06.2006. године, тужени обавезе да тужиљу врати на рад, на одговарајуће радно место, у складу са врстом и степеном стручне спреме и радним способностима тужиље, те тужиља обавезана да туженом надокнади парничне трошкове од 63.200,00 динара. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. По одредбама члана 407. ЗПП, пресуда другостепеног суда којом је потврђена пресуда првостепеног суда ревизијом се не може побијати због непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилји, запосленој на радном месту сарадника за ... огранка туженог у ... „Блок – промет“, тужени је доставио писмено упозорење од 07.06.2016. године да су се стекли услови за отказ уговора о раду због повреде радне дисциплине, која се огледа у неоправданом изостанку са рада 18, 19, 20, 23. – 27, 30. и 31.05.2016. године, а потом јој из наведеног разлога отказао угово о раду решењем, чију законитост тужилја побија у овој парници.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, нижестепени судови налазе да је тужени након спроведене законске процедуре упозоравања тужилје о постојању отказног разлога, спорно решење засновао на постојању отказног разлога предвиђеног чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, а у вези чланова 69. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог, те члана 21. став 4. тачка 6. алинеја 1. Уговора о раду од 01.06.2006. године измењеног Анексом 15 уговора о раду од 08.01.2015. године.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили постављени тужбени захтев.

Из утврђених чињеница несумњиво произилази да је тужилји у складу са одредбама члана 180. Закона о раду омогућено да се изјасни на упозорење послодавца о постојању отказног разлога, да се она изјаснила у поступку који је претходио доношењу решења и да није оправдала изостанак са посла на дане, када по евиденцији туженог није радила. Остаје без сумње утврђење туженог да је тужилја без оправданог разлога изостала са посла девет радних дана, које радње су по члану 169. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог и уговора о раду закљученог између странака предвиђене као повреда радне дисциплине и представљају отказни разлог по члану 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. Након што је тужилји омогућено да се изјасни о постојању отказног разлога, решење је донео директор организационе јединице туженог овлашћен за предузимање ових радњи на основу писменог пуномоћја генералног директора (страна 73/16 списка), па се неосновано ревизијом указује да постоје процедурални пропусти туженог приликом доношења побијаног решења.

Тужилја захтев за накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора по члану 76. Закона о раду није истицала до закључења главне расправе, па она не може бити од било каквог утицаја на одлуку о законитости побијаног решења. Осим тога, тужилја је новчано потраживање из радног односа могла истаћи и у другој парници у року предвиђеном чланом 196. Закона о раду.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу одредби чланова 153. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**